

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. advokátem JUDr. Lubomírem Málkem, Havlíčkův Brod, Horní č. 6, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně,** nám. Svobody 4, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 4. 2005, č. j. 29 Ca 208/2004 – 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 6. 2004, č. j. 581/1/2004/FŘ 140, bylo zamítnuto odvolání žalobce podané proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Havlíčkově Brodě ze dne 21. 11. 2003, č. j. 84495/03/223960/2899, podle zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, kterým byla žalobci a M. K. společně a nerozdílně vyměřena daň z převodu nemovitostí ve výši 6250 Kč.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 6. 2004, č. j. 581/2/2004/FŘ 140, bylo zamítnuto odvolání žalobce podané proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Havlíčkově Brodě ze dne 21. 11. 2003, č. j. 84497/03/223960/2899, podle zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, kterým byla žalobci a M. K1. společně a nerozdílně vyměřena daň z převodu nemovitostí ve výši 6250 Kč.

Proti oběma rozhodnutím žalovaného podal žalobce žalobu ze dne 25. 8. 2004, došlou Krajskému soudu v Brně dne 27. 8. 2004, doplněnou dne 11. 10. 2004.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2004 tento soud vyloučil žalobu v části rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2004, č.j. 581/2/2004/FŘ 140 k samostatnému řízení, jež bylo dále vedeno Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 29 Ca 266/2004.

Řízení o žalobě ve své původní části, tj. o rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2004, č. j. 581/1/2004/FŘ 140, bylo usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 5. 4. 2005 (č. l. 53) zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku.

Včas podanou kasační stížností uvádí žalobce jako stěžovatel, že kasační stížnost podává z důvodu vad napadeného rozhodnutí soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) a d) s. ř. s.

Stěžovatel má zato, že krajský soud usnesením ze dne 21. 9. 2004, jímž rozhodl, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného č.j. 581/2/2004/FŘ 140 se vylučuje k samostatnému řízení, nesplnil obě kumulativní podmínky. Stěžovatel uznává, že prvá podmínka pro aplikaci ustanovení o vyloučení k samostatnému projednání byla splněna, neboť žaloba skutečně napadá dvě formálně samostatná rozhodnutí správního orgánu. Ve věci však nebyla zároveň splněna druhá nutná podmínka spočívající v tom, že není společné řízení možné nebo vhodné. Dle názoru stěžovatele nelze přehlédnout skutečnost, že napadená rozhodnutí žalovaného spolu velmi úzce souvisí po stránce skutkové i právní. Napadená rozhodnutí žalovaného vychází ze zcela identického skutkového i právního stavu. Postup soudu dle názoru stěžovatele, jímž vyloučil část žaloby do samostatného řízení, neměl oporu v zákoně, protože společné řízení bylo možné a vhodné. Krajský soud vyloučení odůvodnil tak, že žaloba směřuje proti dvěma rozhodnutím. Argumenty o tom, že společné řízení není možné nebo vhodné v odůvodnění zcela chybí. Navíc je stěžovatel přesvědčen o tom, že Finanční úřad v Havlíčkově Brodě nesprávně vydal dva platební výměry, z toho dovozuje rovněž stěžovatel nespravedlivost požadovaného podání dvou žalob týkající se jedné věci.

Z výše uvedeného stěžovatel vyvozuje neodůvodněnost požadavku na úhradu soudního poplatku a nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. Samotné usnesení Krajského soudu v Brně napadené kasační stížností vykazuje dle mínění stěžovatele nedostatky po formální stránce. Podle § 55 odst. 5 ve spojení s § 54 odst. 2 s. ř. s. podepisuje usnesení předseda senátu, nemůže-li tak učinit, jiný člen senátu. Předmětné rozhodnutí bylo podepsáno pouze u jména ověřujícího správnost vyhotovení, podpis předsedkyně senátu zcela chybí. Z tohoto důvodu nepovažuje stěžovatel napadené rozhodnutí za věrohodné.

S ohledem na shora uvedené stěžovatel navrhuje zrušení usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 4. 2005, č. j. 29 Ca 208/2004 - 53 a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel dále navrhuje, aby soud žalovanému uložil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 7343,50 Kč.

Žalovaný nepodal ke kasační stížnosti své vyjádření.

Spis správního orgánu nebyl Krajským soudem v Brně předkládán, když tento správní spis byl dne 17. 5. 2005 přeřazen do vyloučeného soudního spisu vedeného Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 29 Ca 266/2004. Nejvyšší správní soud nadto konstatuje, že tento správní

spis ani ke svému rozhodnutí nepotřebuje, neboť předmětem sporu zde projednávaného je procesní otázka, vzniklá při projednávání věci krajským soudem.

Ze soudního spisu bylo Nejvyšším správním soudem zjištěno, že žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně 26. 8. 2004, jemuž tato byla doručena dne 27. 8. 2004. V ní brojil proti dvěma rozhodnutím žalovaného (ze dne 30. 6. 2004, č. j. 581/1/2004/FŘ 140, a z téhož dne č. j. 581/2/2004/FŘ 140). Současně navrhl přiznání odkladného účinku podané žalobě.

Usnesením ze dne 21. 9. 2004 na č. l. 31 vyzval Krajský soud v Brně žalobce k zaplacení soudního poplatku do 10 dnů od doručení tohoto usnesení, a to ve výši 2000 Kč. Usnesení obsahuje poučení o následcích nezaplacení tohoto poplatku. Stěžovateli i zástupci stěžovatele byla výzva doručena dne 6. 10. 2004.

Usnesením Krajský soud v Brně dne 21. 9. 2004 na č. l. 32 vyloučil žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2004, č. j. 581/2/2004 FŘ 140 k samostatnému řízení. Toto své rozhodnutí krajský soud odůvodnil tím, že je zřejmé, že žalobce napadá dvě samostatná správní rozhodnutí a vzhledem k tomu dospěl soud k závěru, že dané řízení je vedeno ohledně dvou samostatných věcí, které se ke spojení nehodí. Stěžovatel byl v závěru tohoto usnesení poučen, že proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

Stěžovatel podal dne 12. 10. 2004 vyjádření k výzvě soudu k upřesnění žalobního petitu a sdělení, zda souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízeného jednání. Stěžovatel trval na nařízení ústního jednání, upřesnil označení napadených rozhodnutí žalovaného a současně požádal o úplné, popř. částečné osvobození od soudního poplatku, jelikož je starobním důchodcem a jeho důchod činí 8038 Kč měsíčně.

Usnesením ze dne 3. 1. 2005 na č. l. 48 Krajský soud v Brně zamítl návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť stěžovatel ani netvrdil ani nedoložil, že výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí by pro něj znamenaly nenahraditelnou újmu.

Na č. l. 49 soudního spisu je založen přípis právního zástupce stěžovatele ze dne 23. 2. 2005 o tom, že v dané věci stěžovatel nežádá o osvobození od soudního poplatku. Po obdržení výzvy k jeho úhradě je stěžovatel připraven tento soudní poplatek uhradit.

Krajský soud v Brně nato zaslal stěžovateli i jeho právnímu zástupci výzvu ze dne 8. 3. 2005 k uhrazení soudního poplatku do 14 dnů od doručení tohoto usnesení, a to ve výši 2000 Kč. Stěžovateli i zástupci řádně bylo doručeno dne 10. 3. 2005.

Dne 24. 3. 2005 došlo Krajskému soudu v Brně žalobcovo sdělení o tom, že tamější soud po něm požaduje zaplacené dvou soudních poplatků za soudní řízení o jedné žalobě. Stěžovatel rovněž tvrdil, že soudní poplatek ve výši 2000 Kč zaplatil kolkovými známkami dne 28. 12. 2004. Nato mu přišla další výzva k zaplacení soudního poplatku ve výši 2000 Kč, čemuž stěžovatel nerozumí. Stěžovatel tímto přípisem napadá i postup správce daně prvního stupně, jež vydal celkem osm platebních výměrů na daň z převodu nemovitostí.

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 4. 2005 zastavilo řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2004, č. j. 581/1/2004/FŘ 140, pro nezaplacení soudního poplatku.

Nejvyšší správní soud nahlédnutím do spisu sp. zn. 29 Ca 266/2004, vedeného Krajským soudem v Brně zjistil, že správní spis byl přiložen k této spisové značce, v němž je nařízeno jednání na 30. 10. 2006. Současně se Nejvyšší správní soud přesvědčil o tom, že soudní poplatek stěžovatel zaplatil, a to ve výši 2000 Kč prostřednictvím kolkových známek, založen na č. l. 12 sp. zn. 29 Ca 266/2004, tedy jedenkrát.

V souladu s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné /ust. § 103 odst. 1 písm. c) cit. zák./ nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné /ust. § 103 odst. 1 písm. d) cit. zák./, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédne. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohly stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí. Při svém rozhodování vycházel Nejvyšší správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně v rozsahu důvodu kasační stížnosti uplatněného dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnosti nelze vyhovět.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. K tomuto kasačnímu důvodu Nejvyšší správní soud konstatuje, že jím nelze v kasační stížnosti argumentovat z povahy věci, neboť kasační stížností napadené rozhodnutí je usnesení, jímž se řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2004, č. j. 581/1/2004/FŘ 140, zastavilo. V úvahu tedy připadá pouze kasační důvod stěžovatelem uplatněný v další části kasační stížnosti, tj. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Brojí-li tedy stěžovatel v kasační stížnosti proti jinému než zde posuzovanému usnesení o zastavení řízení (usnesení o vyloučení věci), pak v této části je kasační stížnost nepřípustná, neboť je napadáno rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na judikované rozhodnutí tohoto soudu ze dne 14. 7. 2004, č. j. 2 Afs 3/2003 - 46.

Ke stěžovatelem tvrzenému kasačnímu důvodu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení, Nejvyšší správní soud shledává jako klíčové tyto skutečnosti: stěžovatel podal jednu žalobu proti dvěma různým rozhodnutím žalovaného. Podle usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 1. 1993, č. j. 6 A 6/93 - 9, platí, že *napadá-li žalobce jednou žalobou více rozhodnutí správního orgánu, je povinen uhradit soudní poplatek za každé rozhodnutí takto napadené. Je nerozhodné, že obě tyto věci spolu skutkově souvisí, týkají se týchž účastníků a i právní argumentace žalobce, dovozující porušení zákona, je táž*. (viz též 5 Afs 3/2003 - 27). Z toho tedy plyne, že i kdyby Krajský soud v Brně žalobu nerozdělil podle počtu napadených rozhodnutí žalovaného, i v takovém případě by požadoval po žalobci – stěžovateli zaplacení dvou soudních poplatků po 2000 Kč.

Nejvyšší správní soud dále zkoumal, zda byly dodrženy všechny procesní předpisy v řízení před vydáním rozhodnutí o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, a shledal, že tomu tak bylo. Stěžovatel byl řádně vyzván k zaplacení soudního poplatku již usnesením z 21. 9. 2004, doručeno žalobci i jeho zástupci v souladu s požadavkem nálezu Ústavního soudu IV. ÚS 48/01, III. ÚS 49/01. Na tuto výzvu reagoval stěžovatel podáním z 11. 10. 2004 tak, že požádal o osvobození od soudního poplatku. Nato sdělením ze dne 23. 2. 2005 zástupce stěžovatele oznámil soudu, že v dané věci nežádá o osvobození od soudního poplatku a po obdržení výzvy k jeho úhradě jej obratem uhradí. Krajský soud tedy již neměl důvod o osvobození od soudního poplatku rozhodovat, tímto úkonem zástupce vzal návrh na osvobození od soudního poplatku zástupce stěžovatele zpět. Proto krajský soud zaslal výzvu k zaplacení soudního poplatku ze dne 8. 3. 2005 opětovně jak stěžovateli, tak jeho zástupci. Skutečnost, že soudní poplatek nebyl uhrazen ani na opakovanou výzvu soudu, vyústila k vydání usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Ačkoli v odůvodnění tohoto usnesení je uvedeno, že usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 3. 1. 2005, na č. l. 48, byl návrh žalobce na osvobození od soudního poplatku zamítnut, je toto tvrzení soudu liché, jelikož usnesením na č. l. 48 zamítl krajský soud návrh na přiznání odkladného účinku. Přesto je závěr soudu o nezaplacení soudního poplatku správný. Ve skutečnosti neměl Krajský sodu v Brně o čem rozhodovat, když zástupce žalobce projevil vůli soudní poplatek zaplatit. Soudní poplatek nebyl následně uhrazen ani do právní moci usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku, proto lze uzavřít, že závěr Krajského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku je správný.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá formální nedostatek rozhodnutí spočívající v absenci podpisu předsedkyně senátu na vyhotovení rozhodnutí ve smyslu § 55 odst. 5 ve spojení s § 54 odst. 2 s. ř. s.

Ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s. říká, že *rozsudek* /toto ustanovení platí i pro usnesení/ *musí být písemně vyhotoven, musí obsahovat označení soudu, jména všech soudců, kteří ve věci rozhodli, označení účastníků, jejich zástupců, projednávané věci, výrok, odůvodnění, poučení o opravném prostředku a den a místo vyhlášení. Rozsudek podepisuje předseda senátu, a nemůže-li tak učinit, jiný člen senátu. O osobních údajích, v rozsudku uváděných, platí přiměřeně ustanovení § 37 odst. 3 s. ř. s*.

Dle § 17 Instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 505/2001-Org. ze dne 3. 12. 2001, kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy, jež upravuje podepisování rozhodnutí, platí, že *není-li výslovně předepsáno, že opis (stejnopis) soudního rozhodnutí má být podepsán tím, kdo rozhodnutí vydal, připojí se na konci po pravé straně strojem nebo otiskem razítka jméno, příjmení (s uvedením případného akademického titulu nebo vědecké hodnosti) a funkce (předseda senátu, samosoudce, vyšší soudní úředník, soudní tajemník, ve věcech přípravného řízení Nt a Ntm soudce) toho, kdo písemnost podepsal, se zkratkou "v.r." Po levé straně se připojí doložka "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména a podpisu vedoucího kanceláře nebo jím zmocněného pracovníka*.

K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že kasační stížností napadené usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, jež je založeno na č. l. 53 soudního spisu, obsahuje řádný a čitelný podpis předsedkyně senátu, všechny ostatní kopie tohoto rozhodnutí mohou být podepsány pracovníky soudní kanceláře s doložkou „Za správnost vyhotovení“; není tedy pochyb o správnosti, věrohodnosti a pravosti rozhodnutí, jež bylo doručeno stěžovateli. Nadto lze stěžovatele odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2004, č. j. 2 Azs 5/2004 - 48, které je na danou věc aplikovatelné

prostřednictvím argumentu *a simili*. Zmíněné rozhodnutí hovoří o tom, že *je-li na rozhodnutí uvedeno jméno, příjmení a funkce oprávněné osoby, avšak podepsáno je pouze jinou osobou v rubrice za správnost, nezakládá tato vada sama o sobě nicotnost tohoto rozhodnutí (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Za nicotné by mohlo být rozhodnutí považováno pouze v případě, kdyby absence podpisu oprávněné osoby odrážela fakt, že rozhodnutí bylo vydáno zcela bez vědomí této osoby a že se tedy ve svém důsledku vůbec o projev vůle správního orgánu nejedná*.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Protože úspěšný žalovaný žádné náklady neuplatňoval, resp. mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud mu nepřiznal náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. října 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu